

Hoofdstuk 1

Diep in gedachten liep Tamara door de drukke winkelstraat. Ze zag niet veel van de kleurige zomermarkt om haar heen. Ze vond het leven op dit moment helemaal niet zo zomers en vrolijk. Misschien was het toch niet zo'n goed idee geweest om naar Nederland terug te komen. Het was hier zo troosteloos en koud vergeleken met het zonovergoten Ibiza, dat ze drie jaar lang haar thuis genoemd had. Maar op Ibiza had ze nu ook even niets meer te zoeken. Het idee dat ze Carlos daar tegen kon komen met een van zijn andere aanbidders, stond haar niet bepaald aan. Toch was ze na de afgelopen paar dagen tot de conclusie gekomen dat wat ze voelde meer gekwetste trots was, dan een gebroken hart.

Carlos was een knappe man, romantisch en vol passie, een echte Zuid-Europeaan. Hij was helaas ook een klaploper, die profiteerde van de vrouwen die hij het hof maakte. Ze had genoten van zijn aandacht, maar daar kwam een einde aan toen ze zwanger bleek te zijn. Tegen beter weten in had ze gehoopt dat hij zou veranderen, dat hij er blij mee zou zijn. Maar hij had niet eens de moeite genomen haar voor te liegen. Hij had gevraagd of ze het weg zou laten halen, en toen ze daar ontkennend op antwoordde, was hij simpelweg vertrokken. Met de inhoud van haar portemonnee.

Tamara schrok toen ze nogal hard tegen iemand op botste.

Een mannenstem vroeg nors: ‘Zeg, kun je niet uitkijken?’

‘Jij zag mij blijkbaar ook niet!’ Ze keek de man nijdig aan, maar toen veranderde haar gezichtsuitdrukking in verbazing. ‘Hugo?’

De man keek haar onderzoekend aan. Een glimlach verhelderde zijn gezicht. ‘Tamara! Ben jij het echt? Wat is dat lang geleden!’

Ze knikte. ‘Bijna twintig jaar.’

‘Jij zat toch in het buitenland?’

‘Ja, ik ben eigenlijk voor het eerst sinds al die jaren terug in Nederland. En hoe is het met jou... en Lizet?’

‘Lizet is overleden.’ Het klonk kortaf.

‘Het spijt me, dat wist ik niet.’

‘Dat kon je ook niet weten. Zeg, heb je tijd om samen wat te gaan drinken? Kunnen we misschien even bijpraten.’

‘Even? Twintig jaar is een hoop bijpraten. Maar ik heb de tijd.’

Ze liepen een zijstraat in en vonden een gezellig eethuisje. Ze gingen zitten aan een tafeltje in een stil hoekje en bestelden koffie.

Tamara keek naar Hugo’s vertrouwde gezicht. Hij was iets dikker geworden sinds ze hem voor het laatst zag en er waren iets meer lijntjes in zijn gezicht. Maar ze

herkende nog veel van de eenentwintigjarige jongen waar ze zo verliefd op geweest was in hem.

Ze merkte dat hij haar al even intens zat aan te staren en schoot in de lach. ‘Ik ben wat ouder geworden. De zeventienjarige jeugd is er wel af nu.’

‘Je ziet er geweldig uit. Bruin. Je was zeker in een zonnig soort buitenland.’

‘De laatste drie jaar zat ik op Ibiza.’

‘Klinkt goed. Waarom ben je teruggekomen?’

Ze zuchtte. ‘Geen fijn verhaal, tamelijk ...